

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 15, 2019

Nummer 15, 2019

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1086](#) 05-07-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1085](#) 05-07-2019

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:1961](#) 17-07-2019

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:1828](#) 08-07-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:2325](#) 27-06-2019

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:1958](#) 12-06-2019

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:1818](#) 28-05-2019

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:7193](#) 17-07-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:3183](#) 12-07-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:3009](#) 04-07-2019

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2019:5825](#) 04-07-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:2986](#) 03-07-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:6476](#) 26-06-2019

RECHTSPRAAK

Omgang. Verzoek van de vader die niet het gezag heeft om in het kader van de omgang tijdens de vakantie met de minderjarige naar Turkije op vakantie te gaan. Moeder weigert toestemming. Vader wordt ontvangen in zijn verzoek om vervangende toestemming. Rechtbank verleent de toestemming. Rechtbank wijst het verzoek om een vervangende omgangsregeling voor de vakantie in Turkije af, omdat al een omgangsregeling is vastgesteld.

De vader en de moeder hebben een affectieve relatie gehad. Zij hebben samen een dochter, geboren in 2011. De moeder is van rechtswege alleen met het gezag belast. Bij beschikking van 8 mei 2018 is bepaald dat de vader om het weekend omgang zal hebben met de minderjarige en dat de zomervakanties gelijk verdeeld zullen worden, het ene jaar de ene ouder de eerste drie weken en het andere jaar andersom.

De vader verzoekt onder meer het volgende:

- een voorlopige – in de periode van 14 augustus 2019 tot en met 25 augustus 2019 – in Turkije te effectueren omgangsregeling tussen de vader en zijn dochter vast te stellen;
- de vader toestemming te verlenen, die de toestemming van de moeder vervangt, om met de dochter in de periode van 14 augustus 2019 tot en met 25 augustus 2019 af te reizen naar Turkije en aldaar te verblijven, alsmede terug te reizen naar Nederland, althans een zodanige beslissing te nemen als de rechtbank juist acht;
- te bepalen dat de moeder aan de vader uiterlijk op vrijdag 9 augustus 2019 bij de overdracht van de dochter haar reisdocument ter beschikking zal stellen, op straffe van een te verbeuren dwangsom.

De moeder stelt dat de vader niet-ontvankelijk is in zijn verzoeken. Het verzoek om een omgangsregeling voor de vakantie vast te stellen is overbodig, omdat er al een vakantieregeling is vastgesteld. Verder is er geen grondslag voor het verzoek om vervangende toestemming om in de vakantie met de minderjarige naar Turkije te vliegen. De vader is

immers niet belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. Hij kan geen beroep doen op artikel 1:253a BW. De vader heeft te accepteren dat zij geen toestemming geeft voor een vliegvakantie naar Turkije, omdat de minderjarige vliegangst zou hebben.

De rechtbank overweegt als volgt. Vast staat dat de moeder op grond van artikel 1:253b lid 1 BW van rechtswege alleen het ouderlijk gezag over de minderjarige uitoefent. In artikel 1:247 lid 3 BW is bepaald dat het ouderlijk gezag van de moeder mede de verplichting van de moeder omvat om de ontwikkeling van de banden van het kind met de andere ouder te bevorderen. Deze norm beperkt zich niet tot ouders met gezamenlijk gezag, maar is ook van toepassing op de ouder die het eenhoofdig gezag heeft. De vader heeft op grond van artikel 1:377a lid 1 BW het recht op en de verplichting tot omgang met het kind. Het feit dat de vader geen ouderlijk gezag over zijn dochter uitoefent, brengt niet zonder meer met zich dat de vader in zijn recht op en de verplichting tot omgang met zijn dochter beperkt kan worden door de moeder slechts omdat zij wel het ouderlijk gezag over de minderjarige uitoefent.

Naar het oordeel van de rechtbank kan de wens van de vader om met zijn dochter in zijn deel van de vakantie een gedeelte van de zomervakantie in Turkije door te brengen, worden geschaard onder bovenstaande wetsartikelen, zodat de vader kan worden ontvangen in zijn verzoek tot het verlenen van vervangende toestemming voor de vakantie naar Turkije in de periode van 14 augustus 2019 tot en met 25 augustus 2019. Het verzoek tot het verlenen van vervangende toestemming, althans toewijzing van dat verzoek, brengt met zich dat de minderjarige ook dient te beschikken over een reisdocument om naar Turkije te kunnen reizen. Nu het verzoek tot afgifte van het paspoort van de dochter zo nauw samenhangt met het verzoek tot het verlenen van de vervangende toestemming, zal de rechtbank de vader ook in dat verzoek ontvangen.

Nu de rechtbank de vader in bovenstaande verzoeken zal ontvangen en reeds een omgangsregeling tussen de vader en zijn dochter is vastgesteld, zal de rechtbank het verzoek van de vader om een in Turkije te effectueren omgangsregeling vast te stellen bij gebrek aan belang afwijzen.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank het verzoek inhoudelijk. De rechtbank gaat voorbij aan de gestelde vliegangst van de dochter en geeft vervangende toestemming om met de dochter naar Turkije te reizen. De rechtbank wijst ook het verzoek tot afgifte van het paspoort op straffe van een dwangsom toe. Zij compenseert de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:7193

Zaaknummer: C/09/574262 / FA RK 19-3955

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie en verdeling huwelijksgoederengemeenschap. Vergoedingsrecht. Vrouw heeft behoefte, maar is niet behoeftig, omdat zij uit de huwelijksgoederengemeenschap vermogen ontvangt. Zij kan haar WAO-uitkering aanvullen door in te teren op haar vermogen. Girale giften door de moeder van de man, overgemaakt op gemeenschappelijke rekening van partijen. Uit de verklaringen van de moeder en de mededeling bij de overboeking leidt het hof af dat de giften onder uitsluitingsclausule zijn gedaan. Vergoedingsrecht.

In hoger beroep zijn in het kader van de echtscheiding aan de orde de partneralimentatie en de vraag of de man een vergoedingsrecht jegens de gemeenschap heeft vanwege door de moeder van de man gedane schenkingen. In geschil is of de schenkingen onder uitsluitingsclausule zijn gedaan.

Partneralimentatie

Het hof stelt de huwelijksgerelateerde behoefte van de vrouw vast op € 1781 per maand. Ter zake van de behoeftigheid van de vrouw overweegt het hof als volgt.

Het hof stelt voorop dat in beginsel van de vrouw als alimentatiegerechtigde kan worden verwacht dat zij zich inspant om na de echtscheiding in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Vast staat dat de vrouw sinds 2002 vanwege haar ziekte (MS) een WAO-uitkering ontvangt. Gezien de afnemende gezondheidstoestand van de vrouw is het hof van oordeel dat zij niet in staat kan worden geacht om naast de door haar te ontvangen WAO-uitkering een inkomen uit arbeid te verwerven. Derhalve houdt het hof enkel rekening met de door de vrouw in 2018 ontvangen WAO-uitkering.

De vrouw heeft dan nog aanvullend behoefte aan een uitkering van € 694 per maand. De vraag die thans aan het hof voorligt, is of de vrouw inkomen uit vermogen heeft en als zij dit heeft of zij op dit vermogen zou moeten interen om zelf in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Ter zitting is onbestreden gebleven dat de vrouw na verkoop en levering van

de echtelijke woning aan een derde de beschikking heeft over een vermogen van in totaal € 152.557, Op het moment dat de vrouw maandelijks een bedrag van € 694 aan haar vermogen zou onttrekken, zou zij gedurende een periode van circa achttien jaren een inkomen hebben gelijk aan de welstand tijdens het huwelijk van partijen. Het hof is van oordeel dat van de vrouw gevergd kan worden op haar vermogen in te teren, mede gelet op het gegeven dat de duur van de periode dat zij door het interen op haar vermogen in haar eigen levensonderhoud kan voorzien, ruimschoots de wettelijke termijn van twaalf jaren overschrijdt waar het de duur van de partneralimentatie betreft. Het voorgaande brengt met zich dat het hof van oordeel is dat de vrouw in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Het incidenteel beroep van de man slaagt en de bestreden beschikking zal op dit punt worden vernietigd. Het hof betreft daarbij dat uit de overgelegde stukken en de verhandeling ter zitting is gebleken dat bij de man prostaatkanker is geconstateerd, waarbij de levensverwachting door zijn specialist is bepaald op maximaal achttien maanden.

Vergoedingsrecht schenkingen.

In totaal zijn door de moeder van de man door girale overboeking op de gemeenschappelijke rekening van de man en de vrouw ongeveer € 157.000 aan schenkingen gedaan. In geschil is of de door de moeder van de man gestorte bedragen onder uitsluitingsclausule door de man zijn verkregen. Het hof overweegt dat aan girale overboeking, zoals in de onderhavige zaak, die giften van hand tot hand zijn, een uitsluitingsclausule kan worden verbonden. Omdat de uitsluitingsclausule de vorm van de gift volgt, wordt er in dit geval geen vormvereiste gesteld. Het hof overweegt dat uit de in eerste aanleg overgelegde verklaringen van de moeder van de man blijkt dat het haar wens was dat de door haar geschonken bedragen niet in de gemeenschap van partijen zouden vallen. Verder staat bij de omschrijving van iedere girale overboeking van de moeder van de man 'Pr schenking' vermeld. Een redelijke uitleg brengt naar het oordeel van het hof met zich dat met deze omschrijving bedoeld is dat de overgeboekte bedragen niet in de gemeenschap zullen vallen. Het hof is daarom van oordeel dat de man voldoende heeft aangetoond dat bij gelegenheid van de giften door de moeder van de man steeds een uitsluitingsclausule is gemaakt.

Het hof dient vervolgens te beoordelen of de man een vergoedingsrecht heeft jegens de huwelijksgemeenschap en wat de omvang daarvan is. Nu vaststaat dat de privégeden van de man ten bate van de huwelijksgemeenschap zijn gekomen, heeft hij een vergoedingsrecht jegens de gemeenschap (HR 15 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2385). De op de gemeenschapsrekening overgeboekte giften zijn aangewend voor diverse bestedingen. Op zichzelf doet dat niet af aan het vergoedingsrecht van de man (HR 5 april 2019, ECLI:NL:HR:2019:504). Dat wordt anders indien met die gelden privéschulden van de man zouden zijn betaald. Op grond van artikel 1:94 lid 3 (oud) BW wordt vermoed dat alle schulden

gemeenschapsschulden zijn. Het ligt dan op de weg van de vrouw om feiten en omstandigheden te stellen en zo nodig te bewijzen op grond waarvan het vergoedingsrecht van de man jegens de gemeenschap niet (of niet volledig) geldend kan worden gemaakt. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn als uit het gemeenschapsvermogen privéschulden van de man zijn betaald of indien uitdrukkelijk of stilzwijgend is afgesproken dat de man met betrekking tot bepaalde uitgaven ter zake van gemeenschapsschulden geen aanspraak heeft op vergoeding, ook al zijn die geheel of ten dele gefinancierd uit aan de man toekomend vermogen (zie HR 5 april 2019, ECLI:NL:HR:2019:504).

Naar het oordeel van het hof heeft de vrouw geen feiten en omstandigheden gesteld waaruit volgt dat de man zijn vergoedingsrecht jegens de gemeenschap niet geldend zou kunnen maken. Dit betekent dat de bestreden beschikking op dit punt zal worden bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-07-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:1961

Zaaknummer: 200.246.414/01 en 200.246.417/01

Rechters: A.N. Labohm, A.H.N. Stollenwerck en L.H.M. Zonnenberg

Wetsartikelen: 1:94 BW

RECHTSPRAAK

Tijdelijke omgangsregeling door de rechtbank vastgesteld met opdracht aan de GI om die verder vorm te geven. GI geeft daartoe een aanwijzing. Had die aanwijzing indachtig HR 14 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2321 door de rechter vastgesteld moeten worden? Rechtbank vindt van niet.

De Rechtbank Rotterdam heeft op 6 september 2018 een tijdelijke omgangsregeling vastgesteld tussen vader en de minderjarige. Aan de gecertificeerde instelling (GI) is de opdracht gegeven om de omgangsregeling tussen de minderjarige en vader verder vorm te geven, met daarbij de opmerking dat er zonder contra-indicaties toegewerkt moest worden naar een onbegeleide omgang. Begin november 2018 is het verloop van de omgang tussen de minderjarige en vader met ouders besproken en is besproken dat er inderdaad geen contra-indicaties aanwezig zijn. De GI heeft daarom een voorlopige omgangsregeling vastgesteld en deze later vastgelegd in de schriftelijke aanwijzing van 17 januari 2019.

De vraag dient beantwoord te worden of de GI, gelet op de wetgeving en jurisprudentie, de schriftelijke aanwijzing van 17 januari 2019 had mogen geven, of dat het de GI niet langer vrijstaat een (tijdelijke) omgangsregeling in een schriftelijke aanwijzing vast te leggen.

Daartoe overweegt de rechtbank als volgt. De Hoge Raad heeft in haar uitspraak van 14 december 2018 overwogen dat de GI niet langer aan de algemene aanwijzingsbevoegdheid van artikel 1:263 BW de bevoegdheid kan ontlelen tot het geven van contactbeperkende aanwijzingen. Buiten het geval van een uithuisplaatsing dient de GI zich steeds, op grond van artikel 1:265g BW, tot de kinderrechter te wenden wanneer een contactbeperkende maatregel in het belang van de minderjarige noodzakelijk wordt geacht. De Hoge Raad overweegt daarbij uitdrukkelijk dat het de GI niet is toegestaan een eerdere beschikking van de rechter door het geven van een schriftelijke aanwijzing betreffende de omgang opzij te zetten. De Hoge Raad noemt daarbij het verschil in rechtsbescherming tussen de procedures en het feit dat het initiatief in het geval van bezwaren tegen een schriftelijke aanwijzing bij de ouders wordt neergelegd.

In dit concrete geval gaat het om een schriftelijke aanwijzing van de GI die tijdens de ondertoezichtstelling is gevolgd op een eerdere vaststelling van een voorlopige omgangsregeling door de Rechtbank Rotterdam, waarbij de GI de opdracht is gegeven om in het kader van de ondertoezichtstelling toe te werken naar een onbegeleide (weekend)regeling tussen vader en de minderjarige. De schriftelijke aanwijzing omvat een omgangsregeling tussen vader en de minderjarige in de periode van 10 februari 2019 tot en met 28 juli 2019.

De gegeven schriftelijke aanwijzing bevat inhoudelijk aanwijzingen die de omgang betreffen, waarbij van belang is dat de Rechtbank Rotterdam op 4 maart 2019 expliciet heeft overwogen dat een definitieve zorgregeling nog niet in het belang is van de minderjarige. Ook is overwogen dat de GI de ruimte moet hebben om de regeling aan te passen naargelang de reactie van de minderjarige. De Rechtbank Rotterdam heeft het verzoek tot het vaststellen van een definitieve zorgregeling aangehouden om het resultaat van de uitbreiding van de omgang, onder leiding van de GI, af te wachten. Ter zitting is gebleken dat de GI, met het geven van de schriftelijke aanwijzing, heeft willen voldoen aan de opdracht van de Rechtbank Rotterdam om de contactmomenten tussen vader en de minderjarige, in het belang en op het tempo van de minderjarige, uit te breiden. Daarnaast gaat het in de gegeven schriftelijke aanwijzing expliciet over een tijdelijke regeling, en zal het vaststellen van een definitieve regeling (door de Rechtbank Rotterdam) pas gebeuren als het contact tussen vader en de minderjarige is uitgebreid en gemonitord.

De kinderrechter concludeert dan ook dat in onderhavig geval geen sprake is van een door de GI vastgestelde of gewijzigde zorgregeling, waarbij de weg van artikel 1:265g BW gevolgd had moeten worden. Daarnaast is, naar oordeel van de kinderrechter, geen sprake van een eerdere rechterlijke beschikking die opzij wordt gezet. De schriftelijke aanwijzing van de GI is een door de rechter aan de GI opgedragen nadere uitvoering van de beslissing van 6 september 2018. Kort gezegd is het de GI toegestaan om de uitvoering van een rechterlijke beslissing vast te leggen in een schriftelijke aanwijzing, zoals gedaan op 17 januari 2019.

Vervolgens beoordeelt de kinderrechter de aanwijzing inhoudelijk, gelet op het verzoek van de moeder tot vervallenverklaring. De kinderrechter wijst het verzoek van de moeder af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:3183

Zaaknummer: C/16/475286 / JL RK 19-91

RECHTSPRAAK

Gezagsbeëindiging. Minderjarige van 16 jaar is al elf jaar uit huis geplaatst. Beëindiging van het gezag staat niet meer in redelijke verhouding tot het recht op family life van moeder en haar dochter. Het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming wordt afgewezen.

Bij beschikking is het ouderlijk gezag van de ouders over de minderjarige (16 jaar en al elf jaar uit huis geplaatst) beëindigd. De gecertificeerde instelling (GI) is benoemd tot voogdes over genoemde minderjarige. De moeder verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen en opnieuw beschikkende het inleidende verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) tot beëindiging van haar gezag alsnog af te wijzen. De Raad heeft verzocht de bestreden beschikking te bekrachtigen.

Op basis van de overgelegde stukken en het verhandelde ter terechtzitting is het hof van oordeel dat er op dit moment onvoldoende grond bestaat om het ouderlijk gezag van de moeder te beëindigen. Het hof neemt daartoe in aanmerking dat de samenwerking met de GI op dit moment goed verloopt. Alle betrokkenen zijn het erover eens dat de aanvaardbare termijn reeds lang is verstreken, waarbij er tussen de GI en de moeder geen noemenswaardige problemen zijn geweest. In al die jaren heeft de moeder nooit dwarsgelegen. De moeder berust er verder in dat de minderjarige niet terug naar huis kan en dat zij niet dagelijks voor de minderjarige kan zorgen. De minderjarige heeft geen onduidelijkheid ervaren wat haar perspectief betrof. Het hof neemt in dit kader verder in aanmerking dat de moeder betrokken is op de minderjarige en dat er tussen hen een warme hechte band bestaat. Daarbij is niet gebleken dat de moeder het belang van de minderjarige niet vooropstelt. Zij ondersteunt de huidige plaatsing. Het hof constateert verder dat de moeder reeds jarenlang de gezagsbeslissingen uit handen geeft aan de GI, hetgeen niet tot conflicten heeft geleid. Feitelijk wordt de moeder naar het hof begriipt al elf jaar niet bij gezagsbeslissingen betrokken. Het hof neemt voorts in aanmerking de beperkte tijd die resteert tot de minderjarige 18 jaar wordt. Verder is gebleken dat de moeder als constante factor al die jaren betrokken is gebleven en dat zij als vertrouwenspersoon van de minderjarige functioneert. De door de Raad geuite zorgen acht het hof op zich begrijpelijk, doch de door de Raad verzochte maatregel tot gezagsbeëindiging staat naar het oordeel van het hof op dit moment – elf jaar

nadat de minderjarige niet meer bij de ouders woont – niet meer in verhouding tot het recht op *family life* van de moeder. In het licht van het voorgaande is het hof van oordeel dat de beëindiging van het gezag van de moeder een te verstrekkende maatregel is die bovendien in het zicht van haar 18-jarige leeftijd niet meer in het belang van de minderjarige wordt geacht. Het hof heeft daarom de bestreden beschikking voor wat het gezag van de moeder betreft vernietigd en het inleidende verzoek van de Raad alsnog afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-07-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:1828

Zaaknummer: 200.257.957/01

RECHTSPRAAK

Bevoegdheid rechter in geval van internationale kinderontvoering van Nederland naar het buitenland. De Hoge Raad geeft het wettelijk kader.

Partijen zijn gehuwd en ouders van een in 2014 geboren dochter over wie zij samen het gezag uitoefenen. De moeder verblijft sinds december 2014 met de dochter in Nederland. De vader heeft in april 2015 bij de Rechtbank Den Haag een verzoek tot – kort gezegd – teruggeleiding van de dochter naar India ingediend, welk verzoek is afgewezen. Het hof heeft deze beslissing bekrachtigd. In mei 2015 heeft de vader in India een echtscheidingsprocedure aanhangig gemaakt. Tevens heeft hij in India een gezagsprocedure en een aanvullende gezagsprocedure aanhangig gemaakt. Sinds 29 september 2016 verblijft de dochter bij de vader in India. De moeder heeft hierop aangifte gedaan van ontvoering dan wel onttrekking van de dochter aan haar gezag. Het Openbaar Ministerie heeft een strafrechtelijk onderzoek gestart en de vader aangemerkt als verdachte. Er is een internationaal opsporingsbevel tegen hem uitgevaardigd.

In deze kwestie heeft de moeder bij de rechtbank een verzoek ingediend tot teruggeleiding van de dochter naar Nederland, op grond van het Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen (hierna: HKOV) en de Uitvoeringswet internationale kinderontvoering (hierna: Uwik). De vader heeft verweer gevoerd en onder meer de bevoegdheid van de Nederlandse rechter betwist.

De rechtbank heeft geoordeeld dat zij bevoegd is om van het verzoek kennis te nemen en heeft de onmiddellijke terugkeer van de dochter naar Nederland gelast. Het hof heeft de beschikking van de rechtbank vernietigd en zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het verzoek. Daartoe heeft het hof, samengevat weergegeven, als volgt geoordeeld. Het HKOV is in dit geval niet van toepassing, omdat India daarbij geen partij is. Wel heeft de Nederlandse wetgever ervoor gekozen het HKOV als ‘punt van oriëntatie’ te hanteren in gevallen die niet door het HKOV worden bestreken. Dit betekent dat de rechter zich bij het beoordelen van verzoeken tot teruggeleiding in zulke gevallen zo veel mogelijk dient te richten naar de inhoud van het HKOV. De Hoge Raad heeft voor gevallen onder het HKOV beslist dat de rechter van de verdragsstaat waar het kind zich bevindt, exclusief bevoegd is om

van een verzoek tot teruggeleiding kennis te nemen. Deze exclusieve bevoegdheidsregel van het HKOV kan in deze zaak niet tot uitgangspunt dienen, omdat aan die regel het wederzijds vertrouwen ten grondslag ligt dat verdragsstaten het verdrag zullen naleven. Deze reciprociteit ontbreekt, omdat India geen verdragsstaat is. Volgens het commune bevoegdheidsrecht is de woonplaats van de verzoeker (de moeder) weliswaar het primaire aanknopingspunt voor bevoegdheid (art. 3 aanhef en onder a Rv), maar de ratio die aan deze bevoegdheidsregel ten grondslag ligt, gaat in dit geval niet op, omdat niet het belang van de verzoeker centraal staat maar het belang van het ontvoerde kind, en het verzoek tot teruggeleiding in een ander land dan Nederland ten uitvoer zal moeten worden gelegd. In kinderontvoeringszaken zou toepassing van artikel 3 aanhef en onder a Rv ertoe leiden dat de Nederlandse rechter bevoegd is in alle zaken waarin de verzoekende ouder zijn verblijfplaats in Nederland heeft of naar Nederland verplaatst. De Nederlandse rechter zou daarmee een bemoeizuchtig of exorbitant forum worden, zodat de gewone verblijfplaats van de verzoeker en daarmee artikel 3 aanhef en onder a Rv ongeschikt is als bevoegdheidsgrondslag voor het verzoek tot teruggeleiding. De bevoegdheid van de Nederlandse rechter kan evenmin worden gebaseerd op artikel 3 aanhef en onder c Rv, omdat de zaak onvoldoende met de Nederlandse rechtssfeer is verbonden. Het door de vader bij de Nederlandse rechter ingediende verzoek tot teruggeleiding is in eerste aanleg en in hoger beroep afgewezen, maar deze beslissingen bevatten geen oordeel ten principale over de vraag of de dochter haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft. Het is de bodemrechter die hierover in het kader van de gezagsbeslissing een definitief oordeel zal moeten geven. De vader heeft in India een echtscheidingsprocedure ingesteld, waarin de moeder eigen verzoeken heeft kunnen indienen met betrekking tot het gezag over de dochter. Volgens een door de vader overgelegde *legal opinion* kan de moeder in India een verzoek tot teruggeleiding doen. De advocaat van de moeder heeft ter zitting verklaard dat volgens een beslissing van de Indiase rechter de minderjarige op 27 maart 2018 aan de moeder moet worden overgedragen. Uit een en ander kan worden afgeleid dat het voeren van een teruggeleidingsprocedure in India mogelijk is en dat de moeder zich door een eigen advocaat heeft kunnen laten vertegenwoordigen in twee procedures bij de Indiase rechter. Uit de beschikking van de Hoge Raad in een eerdere procedure tussen de moeder en de vader volgt dat de Nederlandse rechter niet bevoegd is in de echtscheidingsprocedure. In de in India te voeren echtscheidingsprocedure zal de Indiase rechter, die als eerste is aangezocht, moeten beoordelen of hij tevens bevoegd is kennis te nemen van de gezagsverzoeken in de echtscheidingsprocedure.

Het zwaartepunt van de procedures tussen partijen is in India gelegen en niet in Nederland, zodat het niet opportuun is om in dit geval internationale bevoegdheid voor het verzoek tot teruggeleiding aan te nemen. De zaak is daarvoor te nauw verbonden met India, waar de moeder zelf een verzoek tot teruggeleiding heeft ingediend en waar een eventueel

teruggeleidingsbevel zal moeten worden geëffectueerd, zodat het hof onbevoegd is.

In het principale beroep komt de moeder op tegen de beslissing van het hof om zich onbevoegd te verklaren om kennis te nemen van het verzoek tot teruggeleiding. De Hoge Raad beoordeelt eerst de ontvankelijkheid van dit principale beroep.

De Uwik regelt niet alleen de uitvoering van de in die wet vermelde verdragen, waaronder het HKOV, maar is ook van toepassing in de gevallen van internationale kinderontvoering die niet door een verdrag worden beheerst. Titel 3 van de Uwik voorziet in bepalingen over de rechtspleging in verband met internationale ontvoering van kinderen en het omgangsrecht. De bepalingen van Titel 3 zijn van toepassing zowel in gevallen waarin toepassing wordt gegeven aan de Uwik vermelde verdragen als in gevallen van internationale kinderontvoering die niet door een verdrag worden beheerst. Artikel 13 Uwik heeft betrekking op de rechtsgang van een verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding. Van een eindbeslissing van de rechtbank op een verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding staat ingevolge artikel 13 lid 7 Uwik hoger beroep open. Artikel 13 lid 8 Uwik bepaalt dat tegen de beschikking van het hof geen gewoon rechtsmiddel openstaat.

Blijkens de wetsgeschiedenis berust de uitsluiting van cassatieberoep in artikel 13 lid 8 Uwik op de volgende overwegingen:

‘Het voorstel beoogt de teruggeleidingsprocedure te bespoedigen. (...) Hoe langer de duur van de procedure, hoe groter de kans dat het kind schade ondervindt van de terugkeer naar een land waarmee het inmiddels aanzienlijk minder verbonden is geraakt dan met het land waarheen het intussen alweer geruime tijd geleden is ontvoerd. Een versnelling van de procedure is derhalve in het belang van het kind.’

‘Het belang van het beperken van het cassatieberoep is het bespoedigen van de teruggeleidingsprocedure, en – in meer algemene zin – het zo snel mogelijk verschaffen van duidelijkheid over de gewone verblijfplaats van het kind voor het kind en zijn ouders. Dit belang weegt naar de mening van de regering zwaarder dan het belang bij het instellen van cassatieberoep, te meer gelet op de relatief lange duur van de cassatieprocedure en het veelal feitelijke karakter van de geschilpunten in teruggeleidingszaken. De Hoge Raad kan deze geschilpunten maar heel beperkt toetsen. Het belang van de rechtsbescherming van kind en ouder is voldoende gewaarborgd door een rechtsgang in twee instanties (rechtbank en hof). Denkbaar is dat cassatie in het belang der wet wordt ingesteld als er sprake is van nog niet eerder beantwoorde rechtsvragen over de uitleg van essentiële bepalingen uit het Haags verdrag of de Verordening Brussel II-bis.’

In het licht van deze overwegingen waarop artikel 13 lid 8 Uwik berust, is er grond om deze

bepaling aldus uit te leggen dat de uitsluiting van cassatieberoep niet ziet op de beslissing van het hof dat de Nederlandse rechter geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding. De uitsluiting van cassatieberoep is immers aanvaardbaar geacht ervan uitgaande dat een teruggeleidingszaak in twee instanties (rechtbank en hof) inhoudelijk wordt behandeld, wat niet het geval is indien het hof zich onbevoegd verklaart om van de zaak kennis te nemen. Ook kan uit de wetsgeschiedenis worden afgeleid dat het belang dat de teruggeleidingsprocedure als geheel zo veel mogelijk wordt bespoedigd, niet opweegt tegen het belang van de rechtsbescherming van kind en ouder dat wordt gewaarborgd door een inhoudelijke behandeling van de zaak in twee instanties. Artikel 13 lid 8 Uwik staat dus niet in de weg aan cassatieberoep tegen de beslissing van het hof dat de Nederlandse rechter geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding. De moeder is aldus ontvankelijk in haar principale beroep.

De Hoge Raad merkt nog op dat de uitsluiting van cassatieberoep waarin artikel 13 lid 8 Uwik wel voorziet, volgens vaste rechtspraak kan worden doorbroken indien in cassatie een beroep wordt gedaan op een van de in die rechtspraak aanvaarde doorbrekingsgronden. Een cassatieberoep is derhalve ontvankelijk indien wordt geklaagd dat de rechter in de bestreden uitspraak een bepaalde regeling ten onrechte niet heeft toegepast, buiten het toepassingsgebied van de desbetreffende regeling is getreden of bij het nemen van zijn beslissing een zodanig fundamenteel rechtsbeginsel heeft veronachtzaamd dat niet meer kan worden gesproken van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak. Aldus heeft de Hoge Raad ook beslist in het kader van artikel 13 lid 8 Uwik.

Bij de inhoudelijke beoordeling van de klachten van de moeder stelt de Hoge Raad het volgende voorop.

De Hoge Raad heeft beslist dat een op het HKOV gebaseerd verzoek tot teruggeleiding van een kind, slechts kan worden ingediend bij de rechter van de staat waar het kind zich bevindt. Zoals het hof met juistheid heeft overwogen, geldt deze bevoegdheidsregel slechts in gevallen van internationale kinderontvoering die door het HKOV worden bestreken, nu aan die regel reciprociteitsoverwegingen ten grondslag liggen, in die zin dat dit verdrag uitgaat van het wederzijdse vertrouwen tussen de verdragsluitende staten dat de doelstellingen van het verdrag worden nageleefd. In gevallen van internationale kinderontvoering die niet door een verdrag worden bestreken, dient de rechtsmacht van de Nederlandse rechter om kennis te nemen van een op de Uwik berustend verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding te worden bepaald aan de hand van de commune regels voor internationale rechtsmacht, zoals onder meer neergelegd in artikel 1-14 Rv. Nu het hier een zaak betreft die bij verzoekschrift moet worden ingeleid en een specifieke bevoegdheidsbepaling voor een verzoek tot

gedwongen afgifte en teruggeleiding ontbreekt, dient de Nederlandse rechter zijn rechtsmacht aan de hand van artikel 3 Rv te bepalen.

Artikel 5 Rv ziet uitsluitend op zaken betreffende ouderlijke verantwoordelijkheid en is niet van toepassing op een op de Uwik berustend verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding.

Anders dan het hof heeft overwogen, is artikel 3 aanhef en onder a Rv van toepassing indien sprake is van een verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding dat berust op de Uwik en niet door een verdrag wordt bestreken. Dit betekent dat in een dergelijk niet-verdragsgeval de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft indien de verzoeker – in dit geval de moeder – of een van de in het verzoekschrift genoemde belanghebbenden – in dit geval de vader – zijn woonplaats of gewone verblijfplaats in Nederland heeft. Indien niet is voldaan aan de door artikel 3 aanhef en onder a Rv gestelde vereisten, heeft de Nederlandse rechter rechtsmacht om kennis te nemen van een verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding dat berust op de Uwik en niet door een verdrag wordt bestreken, indien de zaak ‘anderszins voldoende met de rechtssfeer van Nederland verbonden is’ als bedoeld in artikel 3 aanhef en onder c Rv. De vraag of sprake is van voldoende verbondenheid met de rechtssfeer van Nederland in de zin van artikel 3 aanhef en onder c Rv dient te worden beantwoord aan de hand van alle omstandigheden van het geval. De gewone verblijfplaats van een kind hier te lande onmiddellijk voorafgaand aan zijn beweerdelijk ongeoorloofde overbrenging naar een andere staat is een omstandigheid die kan bijdragen tot het oordeel dat een op de Uwik berustend verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding voldoende met de rechtssfeer van Nederland verbonden is in de hier bedoelde zin. Aan de toepasselijkheid van artikel 3 aanhef en onder a Rv, dan wel art. 3 aanhef en onder c Rv wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat het kind op het tijdstip waarop het op de Uwik berustende verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding wordt ingediend en nadien – als gevolg van de beweerdelijk ongeoorloofde overbrenging – in een andere staat verblijft. Evenmin wordt aan de toepasselijkheid van die rechtsmachtgronden afgedaan door de omstandigheid dat niet op voorhand vaststaat dat de beslissing van de Nederlandse rechter tot gedwongen afgifte en teruggeleiding vatbaar is voor erkenning en tenuitvoerlegging in de staat waar het kind verblijft, bijvoorbeeld omdat de rechtsmacht van de Nederlandse rechter in die staat mogelijk als exorbitant zal worden beschouwd. Deze omstandigheden, en met name ook het belang van het kind, dient de rechter te betrekken in zijn oordeelsvorming over de toe- dan wel afwijzing van het verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding, maar rechtvaardigen niet dat de rechter zich onbevoegd verklaart in weerwil van een bevoegdheidsbepaling die hem rechtsmacht toekent.

Niet wordt opgekomen tegen het oordeel van het hof dat artikel 3 aanhef en onder a Rv in dit geval ongeschikt is als grondslag voor de bevoegdheid van de Nederlandse rechter in de verzochte teruggeleiding. In cassatie moet er daarom van uit worden gegaan dat de

Nederlandse rechter geen rechtsmacht kan ontlelen aan artikel 3 aanhef en onder a Rv.

Geklaagd wordt dat het hof bij zijn onderzoek of de zaak voldoende met de rechtssfeer van Nederland verbonden is, is voorbijgegaan aan de omstandigheid dat de dochter tot 29 september 2016 – het tijdstip waarop zij door de vader beweerdelijk ongeoorloofd is overgebracht naar India – haar gewone verblijfplaats in Nederland had.

De gewone verblijfplaats van een kind hier te lande onmiddellijk voorafgaand aan zijn beweerdelijk ongeoorloofde overbrenging naar een andere staat, is een omstandigheid die kan bijdragen tot het oordeel dat een op de Uwik berustend verzoek tot gedwongen afgifte en teruggeleiding voldoende met de rechtssfeer van Nederland verbonden is. De rechtbank heeft vastgesteld dat de dochter in ieder geval vanaf 15 april 2015 tot 29 september 2016 haar gewone verblijfplaats in Nederland had. Tegen deze vaststelling heeft de vader in hoger beroep geen grief gericht, zodat dit in hoger beroep tot uitgangspunt diende. Daaraan doet niet af dat het aan de bodemrechter is om een definitief oordeel te geven over de gewone verblijfplaats van de dochter. Het hof had in zijn onderzoek of is voldaan aan het door artikel 3 aanhef en onder c Rv gestelde vereiste dat de zaak anderszins voldoende met de rechtssfeer van Nederland verbonden is, dan ook kenbaar de omstandigheid moeten betrekken dat de dochter tot 29 september 2016 haar gewone verblijfplaats in Nederland had. De klacht van de moeder slaagt en de Hoge Raad vernietigt de beschikking van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1085

Zaaknummer: 18/02124

RECHTSPRAAK

HR: klacht tegen de beslissing van het hof om de kinderalimentatie te bepalen op een bedrag dat groter is dan de door het hof vastgestelde draagkracht van de alimentatieplichtige, slaagt.

Partijen zijn ex-partners en ouders van een zoon die bij de vrouw woont. De vrouw heeft om vaststelling van kinderalimentatie verzocht. De rechtbank heeft de door de man te betalen kinderalimentatie vastgesteld op € 452,50 per maand met ingang van 23 november 2016. Het hof heeft lagere bedragen vastgesteld.

De man heeft cassatie ingesteld omdat het hof een hogere kinderalimentatie heeft vastgesteld dan zijn draagkracht – die ook door het hof is vastgesteld – toelaat.

De Hoge Raad oordeelt als volgt. Ingevolge artikel 1:397 lid 1 BW dient bij het bepalen van het bedrag aan kinderalimentatie enerzijds rekening te worden gehouden met de behoefte van het kind en anderzijds met de draagkracht van de alimentatieplichtige. Het hof heeft de door de man te betalen kinderalimentatie bepaald op een bedrag dat groter is dan de door het hof vastgestelde draagkracht van de man. Aldus heeft het hetzij blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, hetzij zijn oordeel ontoereikend gemotiveerd. De klacht is dus gegrond.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-07-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1086

Zaaknummer: 18/03263

Wetsartikelen: 1:397 BW

RECHTSPRAAK

Herroeping van de adoptie. Termijnoverschrijding. Rechtbank acht de man, die ten tijde van het verzoek 36 jaar oud was, ontvankelijk in het verzoek tot herroeping, omdat de wettelijke termijn in dit geval een ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven van de man betekent. Aan de bescherming van de belangen van derden wordt geen afbreuk gedaan. Rechtbank wijst het verzoek toe. De biologische en de adoptievader hebben ingestemd met het verzoek.

De man, 36 jaar oud, verzoekt om herroeping van de adoptie door zijn stiefvader. De moeder en de adoptievader waren met elkaar getrouwd van 1987 tot 2002. Bij vonnis van 28 juni 1990 is de stiefvaderadoptie uitgesproken.

Ontvankelijkheid van het verzoek

De termijn voor herroeping van de adoptie ligt op grond van artikel 1:231 BW tussen de twee en vijf jaar na de dag waarop de geadopteerde meerderjarig is geworden.

Vast staat dat de termijn voor de indiening van het verzoek tot herroeping van de adoptie inmiddels is verstreken, aangezien de man 36 jaar was op het moment van indiening van het verzoek. De man verklaart hierover dat hij tien jaar geleden pas heeft ontdekt dat hij niet alleen de geslachtsnaam van de adoptievader draagt, maar door hem is geadopteerd. Op dat moment stortte de wereld van de man in en was hij niet in staat om een procedure te starten. Volgens de man is er sprake van strijd met artikel 8 EVRM wanneer wordt vastgehouden aan de termijn van artikel 1:231 BW.

De termijn van artikel 1:231 BW is in de wet opgenomen om de rechtszekerheid te kunnen waarborgen en om de belangen te beschermen van de betrokkenen bij een adoptie.

Het hanteren van de termijn kan in strijd zijn met artikel 8 EVRM. Dat is naar het oordeel van de rechtbank het geval in deze zaak. Op grond van dit artikel heeft eenieder recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven. De herroeping van de adoptie heeft rechtstreeks betrekking op de uitoefening van het recht op respect voor het privéleven van de

man. De gestelde termijn belemmert de man in zijn wens en belang om de juridische band met zijn adoptievader te verbreken en de juridische band met zijn biologische vader te herstellen. Toepassing van de termijn van artikel 1:231 BW betekent in dit geval een ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven van de man. De rechtbank is van oordeel dat de bescherming van de belangen, rechten en vrijheden van anderen gewaarborgd blijft wanneer in dit geval voorbij wordt gegaan aan de termijn. Gelet hierop is de man ontvankelijk in zijn verzoek.

Beoordeling van het verzoek

Tijdens de zitting is gebleken dat de man goed over het verzoek heeft nagedacht. De man is ervan overtuigd dat de herroeping van de adoptie van groot belang is voor zijn identiteit en de verwerking van zijn nare jeugd. Hij heeft nooit een band gevoeld met de adoptievader en sinds 2004 hebben zij geen contact meer met elkaar. Met de biologische vader heeft de man sinds 2007 weer contact en zij hebben inmiddels een hechte band.

Zowel de adoptievader als de biologische vader hebben ingestemd met het verzoek.

Gelet hierop acht de rechtbank de herroeping van de adoptie in het kennelijk belang van de man en de rechtbank is overtuigd van de redelijkheid van de herroeping.

Geslachtsnaam

De man heeft verzocht om zijn geslachtsnaam (die van de adoptievader) te wijzigen in die van zijn moeder. De rechtbank wijst dit verzoek af, omdat zijn geslachtsnaam van rechtswege zal wijzigen in die van de moeder door de herroeping van de adoptie.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:3009

Zaaknummer: C/16/479498 / FO RK 19-604

RECHTSPRAAK

Terugplaatsing drie minderjarige kinderen bij de moeder. Om die reden vraagt GI geen verlenging van de uithuisplaatsing (bij grootmoeder vaderszijde). Deze beslissing is door de Raad voor de Kinderbescherming getoetst. De Raad zag geen aanleiding een verlengingsverzoek te doen. De kinderen waren echter meer dan een jaar door de grootmoeder als pleegouder verzorgd en opgevoed. Dan moet de GI tijdig toestemming tot wijziging van de verblijfplaats verzoeken op grond van artikel 1:265i BW, ook als het voornemen bestaat de uithuisplaatsing niet te verlengen.

De vader en de moeder hebben vijf kinderen van wie er drie uit huis zijn geplaatst. Twee van de drie uit huis geplaatste kinderen wonen bij de grootmoeder vaderszijde. De andere minderjarige woont bij de grootmoeder van de biologische vader. De moeder oefent alleen het gezag uit over de kinderen.

Na afronding van het boegonderzoek heeft de gecertificeerde instelling (GI) besloten tot terugplaatsing van de kinderen bij de moeder. Daartoe heeft zij beslist om geen verlenging van de uithuisplaatsing die liep tot 8 juni 2019 te verzoeken. De beslissing om geen verlenging te verzoeken is getoetst door de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad). De Raad zag geen aanleiding om zelf verlenging te verzoeken.

Op 4 juni 2019 dient de GI een spoedverzoek in bij de kinderrechter waarin zij verzoekt om toestemming tot wijziging van de verblijfplaats van de minderjarigen op grond van artikel 1:265i BW. De GI heeft het spoedverzoek zo laat ingediend, omdat zij pas nadat de pleegmoeder daarop had gewezen ervan op de hoogte was dat toestemming nodig is tot wijziging van de verblijfplaats van een minderjarige als deze ten minste een jaar is verzorgd en opgevoed door een pleegouder (art. 1:265i BW). Dat is in casu het geval. De GI heeft de kinderrechter verzocht om in de uitspraak in te gaan op de vraag of de GI in situaties als hier aan de orde (geen verlenging van de uithuisplaatsing, getoetst door de Raad) deze toestemming behoeft.

De kinderrechter oordeelt als volgt. Op deze vraag gaat de kinderrechter niet rechtstreeks in. Wel beoordeelt de kinderrechter inhoudelijk het verzoek en geeft de toestemming. Daarbij overweegt de kinderrechter ten overvloede dat het op de weg van de GI had gelegen om de kinderrechter eerder om toestemming te vragen, aangezien de kinderrechter slechts bevoegd is te bepalen dat de geldende termijn van de machtiging tot uithuisplaatsing van kracht blijft, in welk geval de GI gehouden is de machtiging tot uithuisplaatsing ten uitvoer te leggen.

Opmerking: je kunt verschillend denken over de vraag of in een geval als dit toestemming tot wijziging van de verblijfplaats van de minderjarige vereist is van de pleegouder naar de ouder. Gevolg van de niet-verlenging van de uithuisplaatsing (die niet beoordeeld wordt door de kinderrechter) is dat het kind teruggeplaatst wordt. Hereniging met de ouder(s), toch het uiteindelijke doel van de ondertoezichtstelling, wordt daarmee bereikt. Waarom zou die langs een omweg nog een keer door de kinderrechter beoordeeld moeten worden?

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 04-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2019:5825

Zaaknummer: C/15/289325 / JU RK 19-1034

RECHTSPRAAK

Adoptie jongmeerderjarige. Verzoekster heeft de Nederlandse nationaliteit en is de tante (zus van de vader) van de adoptandus. Deze is Surinaams. Sinds 2012 verblijft hij bij zijn tante in Nederland. Hij gaat in België naar school. Ook al is de te adopteren persoon meerderjarig naar Nederlands recht (niet naar Surinaams recht) ten tijde van het verzoek, toch wordt de adoptie op grond van het zwaarwegende belang dat de adoptandus daarbij heeft, toegewezen.

Op het verzoek tot adoptie is Nederlands recht van toepassing blijkens artikel 10:105 lid 1 BW. Naar Nederlands recht is de Surinaamse adoptandus meerderjarig (20 jaar) ten tijde van het verzoek tot adoptie, maar naar Surinaams recht niet.

Aan de voorwaarden voor adoptie wordt voldaan, behoudens dat de adoptandus meerderjarig is.

De rechtbank overweegt dat hij daarom dient te beoordelen of de afwijzing van het verzoek tot adoptie in dit geval een ongeoorloofde inmenging in het gezins- en familieleven van de adoptandus en verzoekster, bedoeld in artikel 8 EVRM, met zich brengt en een terzijdestelling van artikel 1:228 lid 1 sub a BW rechtvaardigt. Slechts indien sprake is van zeer bijzondere omstandigheden is een terzijdestelling van voormelde dwingendrechtelijke nationale bepaling gerechtvaardigd.

Met verzoekster en de Raad voor de Kinderbescherming is de rechtbank van oordeel dat in deze zaak sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die maken dat het verzoek tot adoptie – ondanks dat niet aan het minderjarigheidsvereiste is voldaan – dient te worden toegewezen.

De rechtbank noemt hierbij de omstandigheid dat verzoekster al sinds 2010 met de voogdij over adoptandus is belast en dat hij sinds zijn 14e jaar bij verzoekster in Nederland woont. Daarvoor woonde hij in een internaat in Suriname. Hij had en heeft niets meer van zijn biologische ouders te verwachten. Verzoekster heeft tot op heden onafgebroken voor hem

gezorgd en met hem in gezinsverband samengeleefd. Verzoekster en adoptandus hebben een hechte en emotionele band met elkaar. Adoptandus was en is vanwege zijn licht verstandelijke beperking, PTSS en hechtingsstoornis in hoge mate afhankelijk van de steun en structuur die verzoekster hem biedt. Verzoekster is in 2016 ook als bewindvoerder van hem aangesteld. Verzoekster heeft gesteld sinds zijn komst naar Nederland al haar energie in zijn verzorging en opvoeding te hebben gestoken. Zij heeft, toen hij nog minderjarig was, geprobeerd een verblijfsstatus te regelen voor hem op grond van artikel 8 EVRM. Dat verzoek is afgewezen. Vervolgens hebben zij en adoptandus niet eerder dan nu aan adoptie gedacht.

Op de zitting heeft adoptandus volmondig ingestemd met het verzoek van zijn tante.

Hoewel de adoptie in het onderhavige geval niet meer het karakter heeft van een kindbeschermingsmaatregel, is de rechtbank van oordeel dat adoptandus, die in het verleden in Suriname is verwaarloosd en tot op de dag van vandaag daar de gevolgen van ondervindt, een zwaarwegend belang heeft bij het vestigen van een familierechtelijke betrekking met verzoekster alsook bij de juridische bevestiging van de emotionele band die hij reeds sinds zijn minderjarigheid met verzoekster heeft.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:2986

Zaaknummer: 471592

RECHTSPRAAK

Gezagsbeëindiging. Verzoek Raad voor de Kinderbescherming tot beëindiging van het gezag van de vader, maar niet dat van de moeder, in de situatie dat beide ouders het gezag hebben, er geen uithuisplaatsing is en ook de andere ouder gezagsbeëindiging op grond van artikel 1:253n BW zou kunnen vragen. Hof beëindigt gezag van de vader, omdat aan de voorwaarden van artikel 1:266 BW ten aanzien van de vader is voldaan.

De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) heeft in eerste aanleg een verzoek ingediend strekkende tot beëindiging van het gezag van de vader in de situatie dat beide ouders het gezag hebben, er geen uithuisplaatsing is en de moeder op grond van artikel 1:253n BW gezagsbeëindiging zou kunnen verzoeken. De rechtbank heeft het verzoek toegewezen. De vader was het hier niet mee eens en heeft hoger beroep ingesteld. Het hof heeft ten aanzien van de stelling van de vader dat de Raad oneigenlijk gebruik maakt van de mogelijkheid om een gezagsbeëindigende maatregel als bedoeld in artikel 1:266 lid 1 BW te verzoeken als volgt overwogen.

De voorvraag is aan de orde of de Raad op grond van artikel 1:267 BW een verzoek tot gezagsbeëindiging van de niet-verzorgende ouder kan doen in een situatie waarin geen sprake is van een uithuisplaatsing en waarin ook de verzorgende ouder met een beroep op artikel 1:253n BW de rechtbank zou kunnen verzoeken het gezamenlijk gezag te beëindigen. Naar het oordeel van het hof dient deze vraag bevestigend te worden beantwoord, waarbij het hof, in aansluiting op en onder verwijzing naar de uitspraken van het Hof Amsterdam van 17 en 24 april 2018 (ECLI:NL:GHAMS:2018:1469 en ECLI:NL:GHAMS:2018:1325), overweegt dat een gezagsbeëindiging ook tegen de wil van een ouder mogelijk is, ook als al bij aanvang van het kinderschermingstraject duidelijk is dat de ouder niet in staat zal zijn de opvoedingsverantwoordelijkheid binnen een voor de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn op zich te nemen. Hoewel uit de parlementaire geschiedenis niet zonder meer volgt dat de wetgever bij de invoering van de nieuwe kinderschermingsmaatregelen ook een situatie als de onderhavige voor ogen heeft gehad, is niet uitgesloten dat gezagsbeëindiging op

de voet van artikel 1:266 lid 1 onder a BW, ook in een situatie als de onderhavige gerechtvaardigd kan zijn wanneer het gezamenlijk gezag, dan wel de uitvoering daarvan, zodanige belastende conflicten of problemen oplevert voor het kind dat deze, op zichzelf of in combinatie met andere omstandigheden, een ernstige bedreiging opleveren voor diens ontwikkeling. Indien daarbij de handelwijze van een van de ouders dermate belastend is voor de kinderen en in strijd met hetgeen van een verantwoord opvoeder mag worden verwacht dat daardoor voor het kind een onveilige of beschadigende opvoedingssituatie ontstaat en daarin niet binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van het kind aanvaardbaar te achten termijn voldoende verbetering valt te verwachten, kan onder omstandigheden ook aan de voorwaarde van artikel 1:266 lid 1 onder b BW zijn voldaan.

Gelet op het voorgaande is het de Raad toegestaan om een verzoek om een dergelijke maatregel in te dienen. Het is vervolgens aan de rechter om te beslissen of aan de gronden voor een gezagsbeëindiging is voldaan. In casu is het hof van oordeel dat aan de voorwaarden van artikel 1:266 lid 1 onder a BW is voldaan en heeft daartoe als volgt overwogen. De ernstige ontwikkelingsdreiging van de kinderen ligt in de strijd die de vader voert, niet alleen met de moeder maar ook met de hulpverlening. Alle drie de kinderen hebben trauma's en een ontwikkelingsbedreiging mede als gevolg van de houding en het gedrag van de vader. Nu er geen samenwerkingsrelatie tussen de vader en hulpverlening tot stand komt en gelet op de houding van de vader in het verleden, acht het hof de kans groot dat de vader zijn gezag zal aanwenden om de moeder onder druk te zetten en voor de kinderen belangrijke beslissingen die moeten worden genomen te blokkeren. Daarbij komt dat de minderjarigen al sinds 2014 onder toezicht staan zodat, gelet op de tijd die inmiddels is verstreken, de keuze van de GI dat het perspectief van de kinderen bij de moeder ligt, begrijpelijk wordt geacht. Nu de vader geen inzicht lijkt te hebben in zijn eigen aandeel in de problematiek en zich niet begeleidbaar opstelt, kan op dit moment niet worden vastgesteld of de vader in staat is om voor de kinderen een voldoende veilige opvoedomgeving te creëren en is de conclusie dat de vader niet binnen een aanvaardbare termijn de verzorging en opvoeding van de drie kinderen op zich kan nemen. Indien de vader het gezag behoudt, betekent dit, gelet op voormelde perspectiefkeuze in samenhang met de verstandhouding tussen de ouders, dat de ondertoezichtstelling van de kinderen door moet lopen totdat zij 18 jaar zijn. Het hof acht dit niet in het belang van de kinderen en dit is ook niet de bedoeling van de wetgever geweest.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 27-06-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:2325

Zaaknummer: 200.244.615_01

RECHTSPRAAK

Verdeling gemeenschap van goederen. Tot de gemeenschap behoort een vof, waarvan alleen de beide ex-echtgenoten vennoot waren. In de vof zitten geen bijzondere vermogensbestanddelen. Overeengekomen is dat de man het poeliersbedrijf voortzet. Bepaald wordt dat partijen moeten overgaan tot ontbinding van de vof en een slotbalans moeten laten opstellen. Partijen twisten over de toe te passen waarderingsmethodiek. De man is gehouden aan de vrouw de helft van de waarde van de vof per datum ontbinding te vergoeden. Dat betreft in dit geval de intrinsieke waarde van de vof.

Partijen vorderen afzonderlijk van elkaar de (wijze van) verdeling van de huwelijksgemeenschap van partijen vast te stellen conform hun voorstel. Partijen waren in algehele gemeenschap van goederen met elkaar gehuwd. Een van de te verdelen bestanddelen van hun huwelijksgemeenschap zijn de aandelen van partijen in de vof. Partijen zijn de enige vennoten van de vof. Partijen zijn het erover eens dat hun inbreng in de vof gelijk is en dat zij ieder voor vijftig procent rechthebbende zijn tot het afgescheiden vermogen van de vof. Partijen zijn het er ook over eens dat de onderneming moet worden voortgezet door de man en dat hij de vrouw daartoe moet uitkopen. Vervolgens hebben partijen zich vooral gericht op de waarde(bepaling) van de onderneming. De vrouw, althans de door haar ingeschakelde deskundige, komt op grond van de door hem gehanteerde DCF-methode tot de conclusie dat de waarde van de vof per eind 2016 € 164.643 bedraagt. De man, althans de door hem ingeschakelde deskundige, bestrijdt dat de DCF-methode in dit geval moet worden toegepast. Hij stelt dat de man in dat geval bij een rentepercentage van zes procent een bedrag van € 9.878 aan rente per jaar aan de vrouw moet betalen en dat bij een gemiddelde winst van € 29.763 over 2015/2016 dan slechts een brutobedrag van € 19.885 overblijft, waarvan de man dan tevens de aflossing dient te betalen. Volgens de man dient de vof te worden gewaardeerd op de waarde van de kapitaalrekeningen van de vennoten per 31 december 2016 na winstbijschrijving en minus een redelijke arbeidsbeloning voor de vennoten. De waarde van de vof bedraagt € 30.743, zodat het door de man aan de vrouw te betalen aandeel € 15.371,50

bedraagt.

De rechtbank heeft als volgt overwogen. Partijen dienen tot vereffening en verdeling van de vof over te gaan. In het kader van de vereffening moeten de zaken van de vof worden afgewikkeld en eventuele schuldeisers worden voldaan. Op de voet van artikel 32 lid 1 Wetboek van Koophandel moeten de vennoten de vennootschap in haar naam vereffenen. Partijen dienen een slotbalans per datum ontbinding op te laten stellen, de hiermee gemoeide kosten komen voor rekening van hen beiden. De waarde van de vof moet worden bepaald op het moment van de ontbinding. Partijen strijden over de toe te passen waarderingmethodiek. Gegeven de omstandigheid dat uit de overgelegde jaarrekeningen moet worden afgeleid dat het een vof betreft waarin niet of nauwelijks overwinst wordt gemaakt (d.w.z. de winst nadat de arbeidsbeloningen van de vennoten zijn voldaan) en waarin, naast de vennoten, weinig tot geen personeel werkzaam is, is voor toepassing van de DCF-methode geen reden. Met de man moet ervan worden uitgegaan dat waardering op die basis in dit geval tot een irreële uitkomst leidt, zeker nu tot het vennootschapsvermogen geen activa met een aanzienlijke waarde behoren, het bedrijfspand apart wordt verdeeld en tot het ondernemingsvermogen schulden aan vrienden en familie van ruim € 78.000 behoren. Derhalve moet de intrinsieke waarde van de vof (d.w.z. alle bezittingen inclusief stille reserves minus een – gezien het aantal gewerkte uren en gelet op de eerder uit dien hoofde uitgekeerde bedragen – redelijke arbeidsbeloning van de vennoten tot de datum van de slotbalans en minus alle schulden) worden bepaald. De helft daarvan dient de man aan de vrouw uit te keren. Nu de intrinsieke waarde van de vof aan de hand van de door de accountant van partijen op te stellen slotbalans kan worden bepaald, kan de accountant aldus zelf deze waarde voor hen vaststellen. De rechtbank wijst er tot slot op dat zolang de verdeling niet heeft plaatsgevonden, de voortzetting van het poeliersbedrijf plaatsvindt voor rekening en risico van de gezamenlijke vennoten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:6476

Zaaknummer: C/09/527497 / HA ZA 17-216

RECHTSPRAAK

Legaat van een woning kan niet meer worden uitgevoerd, nu de bewindvoerder de woning met machtiging van de kantonrechter heeft verkocht en geleverd. Bewindvoerder wil de opbrengst van de woning schenken aan de legataris en de andere erfgenaam volgens het testament. Dat testament wijzigt niet meer omdat de erflaatster niet meer in staat is haar wil te bepalen. Kantonrechter en hof wijzen het verzoek tot machtiging tot het doen van de schenking af. Geen schenkingstraditie.

Bij beschikking heeft de kantonrechter het verzoek van de bewindvoerder, strekkende tot het verlenen van een machtiging om een schenking te mogen doen ter grootte van € 50.000, te betalen uit het vermogen van de rechthebbende aan de erfgenaam en aan zijn echtgenote, afgewezen. In hoger beroep is in geschil de machtiging tot schenking in het kader van meerderjarigenbewind. De bewindvoerder heeft haar verzoek in hoger beroep vermeerderd, in die zin dat zij thans verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen en opnieuw beschikkende, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, haar te machtigen tot het doen van een schenking van € 187.633,07 aan de erfgenamen, al dan niet onder nader door het hof te stellen voorwaarden.

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:441 lid 2 sub a BW de bewindvoerder toestemming behoeft van de rechthebbende of, indien deze daartoe niet in staat is, machtiging van de kantonrechter voor een aantal beschikkingshandelingen over het onder bewind gestelde vermogen van de rechthebbende, zoals de onderhavige voorgenomen schenking. Uit de 'Aanbevelingen Meerderjarigenbewind' van het LOVCK volgt dat een door de bewindvoerder ingediend verzoek om te worden gemachtigd tot het doen van een schenking namens een rechthebbende die zijn wil niet kan bepalen, wordt afgewezen indien er geen schenkingstraditie wordt aangetoond. In bijzondere, door de bewindvoerder aan te voeren, omstandigheden kan daarvan worden afgeweken indien het belang van de rechthebbende dat vereist, dan wel indien de schenking de leefomgeving van de rechthebbende verbetert. Voorts wordt een schenking in beginsel niet toegestaan als het liquide vermogen van de

rechthebbende als gevolg van die schenking minder dan € 30.000 komt te bedragen.

Het hof oordeelt als volgt. Vast staat dat de rechthebbende bij testament van 26 juni 1992 haar woning na haar overlijden heeft gelegateerd aan de erfgenaam (dochter van de zus van de rechthebbende) en haar echtgenoot, ouders van de bewindvoerder. Voorts zijn vier kinderen van de zus van de rechthebbende (waaronder genoemde erfgenaam) tot erfgenaam benoemd. Bij testament van 6 september 2007 heeft de rechthebbende één van die kinderen onterfd. Vast staat dat de rechthebbende vanwege haar gezondheid niet in haar woning kon blijven wonen. De bewindvoerder heeft met machtiging van de kantonrechter voormelde woning verkocht en geleverd. Op de bankrekening van de rechthebbende is – als gevolg van de verkoop – een bedrag van € 187.633,07 ontvangen. Nu de woning is verkocht, kan het legaat bij het openvallen van de nalatenschap van de rechthebbende niet meer worden uitgevoerd. De rechthebbende kan haar wil niet meer bepalen en er is nimmer sprake geweest van een schenkingstraditie. In een dergelijk geval moet dan, om van de hoofdregel af te kunnen wijken, sprake zijn van bijzondere omstandigheden. Het hof passeert de door de bewindvoerder gestelde bijzondere omstandigheid dat de rechthebbende er nimmer rekening mee heeft gehouden dat zij niet in haar huis kon blijven wonen en dat zij zeker weet dat het de wens van de rechthebbende was dat de volledige opbrengst van de woning naar haar ouders gaat. Deze omstandigheden – wat daar ook van zij – zijn onvoldoende om rechtens een bijzondere omstandigheid te kunnen aannemen. De grieven treffen derhalve geen doel. Het hiervoor overwogene geldt ook voor de eerst ter zitting in hoger beroep – subsidiair – verzochte machtiging om een akte schenking ter zake des doods te doen passeren namens de rechthebbende.

Voor zover nog van belang, de verwijzing naar een uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 3 maart 2016 (ECLI:NL:GHARL:2016:1654) doet aan het vorenstaande niet af, omdat in die procedure als bijzondere omstandigheid is aangemerkt dat de rechthebbende de wil tot het doen van een schenking reeds had geuit op het moment dat zij nog helder was. Dat is in de onderhavige procedure niet het geval. Dat de rechthebbende na uitvoering van de beoogde schenking nog voldoende vermogen zou hebben voor haar noodzakelijke uitgaven doet evenmin af aan het vorenstaande. Het hof acht het in haar belang dat het huidige verzorgingsniveau zo veel mogelijk wordt gewaarborgd en haar vermogen niet substantieel afneemt door het doen van een onverplichte schenking. In die zin staat naar het oordeel van het hof niet vast dat de beoogde schenking de belangen van de rechthebbende niet zal schaden.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-06-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:1958

Zaaknummer: 200.246.952/01

Rechters: C.M. Warnaar, O.I.M. Ydema en J. Calkoen-Nauta

Wetsartikelen: 1:441 BW

RECHTSPRAAK

‘Huwelijkse gevangenschap’. Beëindiging islamitisch – sjiitisch – huwelijk. Volgens de man dient de religieuze echtscheiding te worden bewerkstelligd door middel van de khul (echtscheiding op initiatief van de vrouw) in plaats van door middel van de door de vrouw voorgestane talaq (echtscheiding op initiatief van de man). Weigering van de man mee te werken aan beëindiging van het huwelijk op grond van de talaq is onrechtmatig. Recht van de vrouw op de bruidsgave (twaalf goudstaven en pelgrimstocht).

In hoger beroep ligt voor de beëindiging van het islamitische huwelijk van partijen. Partijen zijn het er op zichzelf genomen over eens dat hun islamitisch huwelijk beëindigd dient te worden. Zij verschillen echter van mening over de wijze waarop dit zou moeten plaatsvinden. De vrouw wenst een *talaq*, waarbij de echtscheiding tot stand komt op initiatief van de man. Volgens de vrouw behoudt zij in dat geval haar recht op de in de huwelijksakte afgesproken bruidsgave. De man stelt zich op het standpunt dat de vrouw het initiatief tot echtscheiding heeft genomen, zodat de beëindiging van het huwelijk niet op grond van een *talaq* maar op grond van een *khul* dient plaats te vinden. Gevolg hiervan zou zijn dat de vrouw de man financieel dient te compenseren voor zijn bereidheid om aan de religieuze echtscheiding mee te werken, in dit geval door afstand te doen van haar recht op de bruidsgave.

Kort gezegd vordert de vrouw in de onderhavige procedure dat de man wordt veroordeeld om zijn medewerking te verlenen aan het bewerkstelligen van de echtscheiding naar islamitisch recht op de door de vrouw voorgestane wijze (*talaq*), en voorts dat de man wordt veroordeeld tot afgifte van de in de huwelijksakte overeengekomen twaalf goudstaven alsmede tot betaling van € 7.000 ter zake de in de huwelijksakte overeengekomen pelgrimstochten naar Mekka en Karbala.

Bij de beoordeling van het hoger beroep neemt het hof als toetsingskader de uitspraak van de Hoge Raad van 22 januari 1982, *NJ* 1982/489, waarin is aanvaard dat de weigering van de man het nodige te doen om tot een (in dat geval: joodse) religieuze echtscheiding te komen,

onrechtmatig kan zijn wanneer deze weigering in strijd is met de zorgvuldigheid die de man in het maatschappelijk verkeer jegens de vrouw in acht behoort te nemen. De man kan op de grondslag van een onrechtmatige daad, eventueel op straffe van een dwangsom, in rechte worden veroordeeld zijn medewerking te verlenen aan de religieuze echtscheiding. Of de weigering van de man om mee te werken aan een religieuze echtscheiding een onrechtmatige gedraging oplevert, hangt af van de omstandigheden van het geval. Tot die omstandigheden behoort de mate waarin de vrouw bij het uitblijven van een religieuze echtscheiding in haar verdere levensmogelijkheden wordt beperkt. Verder is van belang de aard en het gewicht van de bezwaren die bij de man tegen het verlenen van zijn medewerking bestaan. Ten slotte moet rekening worden gehouden met de kosten die aan de medewerking van de man zijn verbonden, zulks mede in verband met de vermogenspositie van partijen en de eventuele bereidheid van de vrouw deze kosten geheel of ten dele voor haar rekening te nemen.

De man wenst geen medewerking te verlenen aan de islamitische echtscheiding door middel van de *talaq*, omdat dit consequenties heeft voor zijn verplichtingen met betrekking tot de bruidsgave. Volgens de man kan de vrouw de islamitische echtscheiding bewerkstelligen door middel van de *khul*. Het hof zal beoordelen of de weigering van de man om zijn medewerking te verlenen aan de beëindiging van het islamitische huwelijk van partijen door middel van de *talaq* in de omstandigheden van het onderhavige geval volgens de genoemde maatstaf een onrechtmatige daad oplevert jegens de vrouw. Daartoe zal het hof de verschillende in het geding zijnde belangen van partijen tegen elkaar afwegen. Om te beginnen overweegt het hof dat de vrouw bij het uitblijven van een religieuze echtscheiding in haar verdere levensmogelijkheden wordt beperkt, omdat zij niet met een andere man een – religieus – huwelijk kan aangaan en problemen kan ondervinden bij het reizen naar een islamitisch land. Verder zal de vrouw bij het uitblijven van een religieuze echtscheiding, terwijl zij niet langer samenwoont met de man, binnen de religieuze gemeenschap van partijen in een sociaal isolement terecht kunnen komen. Daarmee dreigt een situatie van huwelijksgevangenschap voor de vrouw. Kortom, door de instandhouding van het religieuze huwelijk wordt de vrouw rechtstreeks geraakt in haar, mede door het EVRM beschermde, vrijheden en belangen.

Het belang van de vrouw bij beëindiging van het islamitische huwelijk zal moeten worden afgewogen tegen de aard en het gewicht van de bezwaren die bij de man bestaan tegen het verlenen van zijn medewerking aan die beëindiging. De man heeft daarover gesteld dat hij erkent dat een religieuze echtscheiding nodig is, maar dat dit niet dient te geschieden op de wijze die de vrouw heeft gevorderd (*talaq*). Volgens de man dient de religieuze echtscheiding te worden bewerkstelligd door middel van de *khul*, omdat het de vrouw is die het initiatief tot de echtscheiding heeft genomen en de *talaq* financieel nadelige consequenties zal hebben voor de man. In geval van een *talaq* zal de man de bruidsgave moeten betalen aan de vrouw.

Naar het oordeel van het hof heeft de man hiermee een rechtens te respecteren belang aangevoerd. Op grond van de afweging van de wederzijdse belangen van partijen, komt het hof tot het oordeel dat de instandhouding van het islamitische huwelijk in de omstandigheden van het geval onrechtmatig is jegens de vrouw. Het hof is van oordeel dat de vrouw een gerechtvaardigd belang heeft bij haar vordering om de religieuze echtscheiding te bewerkstelligen volgens de *talaq*. Vast staat dat partijen in de huwelijksakte hebben afgesproken dat de vrouw recht heeft op twaalf goudstaven en een pelgrimstocht naar Mekka en Karbala. De man betwist niet dat hij deze verplichting vrijwillig op zich heeft genomen en dat hij deze op zichzelf genomen ook dient na te komen. Het hof stelt vast dat in de huwelijksakte verder geen voorwaarden zijn vermeld met betrekking tot de verschuldigdheid van de overeengekomen bruidsgave. Op grond van de huwelijksakte heeft de vrouw derhalve recht op de overeengekomen bruidsgave. Wanneer de religieuze echtscheiding door middel van een *khul* zou worden bewerkstelligd, betekent dit naar islamitisch recht dat de vrouw een financiële vergoeding dient te betalen aan de man. In wezen koopt de vrouw haar religieuze echtscheiding daarmee af (F. van der Velden, *Inleiding in de shari'a*, Den Haag: Boom juridisch 2016, p. 155 en 159). De financiële tegemoetkoming die de vrouw in dat geval verschuldigd is, zou kunnen bestaan uit de afstand die de vrouw doet van haar recht op de overeengekomen bruidsgave. Partijen gaan daar in dit geval kennelijk ook van uit, nu zij het erover eens zijn dat in geval van een *khul* de vrouw geen recht heeft op de bruidsgave. Het hof ziet niet in waarom de vrouw afstand zou moeten doen van de haar op grond van de huwelijksakte toekomende bruidsgave teneinde het religieuze huwelijk met de man te kunnen ontbinden. Gelet op het recht van de vrouw op de bruidsgave, zoals blijkend uit de huwelijksakte, weegt het belang van de vrouw bij een islamitische echtscheiding op een wijze waarbij zij haar recht op de bruidsgave behoudt, naar het oordeel van het hof zwaarder dan het belang van de man op de beëindiging van het religieuze huwelijk in een vorm waarbij hij zijn verplichting ter zake van de bruidsgave niet hoeft na te komen.

Naar het oordeel van het hof heeft de rechtbank de vordering van de vrouw om de man te veroordelen zijn medewerking te verlenen aan het bewerkstelligen van de religieuze echtscheiding op de wijze die de vrouw vordert (*talaq*), dan ook terecht toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag
Datum uitspraak: 28-05-2019
ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:1818
Zaaknummer: 200.236.796/01